

Presentació de *Tibar l'arc*, una antologia de 27 poetes valencians.

Molt bona vesprada a totes les persones que es troben avui en la Llibreria Ausiàs March per tal d'escoltar la presentació de l'obra *Tibar l'arc*, una antologia de 27 poetes valencians de l'editorial catalana Tria de lletres.

Quan es fa una presentació de llibres de poesia generalment es parla de la vàlua del contingut de l'obra presentada i es glossa la figura de l'escriptor i el per què i manera com s'ha aventurat en el procés de la creació. Però avui consideraré la poesia des d'una visió holista, car la importància dels diferents individus tan sols pot entreveure's des d'aquell tot global on creixen i s'identifiquen; per tant, en lloc de parlar de cadascun dels nostres poetes esbossaré una visió de conjunt d'allò que podríem considerar l'ofici del poeta, característica aquesta que tots ells comparteixen. Així doncs, posteriorment i quan ells prenguen la paraula escoltarem la riquesa de les seues personals diccions, sensibilitats i comentaris.

Generalment, tot el que existeix prové del remot despertar de les galàxies; nosaltres els posarem nom i elles existiren, però molt abans de la consciència ens veren créixer. Les galàxies sempre han estat a l'aguait; i quan els poetes parlen, escolten sempre, vibren per l'harmonia del elements químics compartits, uns elements esdevinguts manifestació de la bellesa mijantçant la paraula.

Qui escolta els seus poetes? Sou vosaltres? I tant que sí.

Escrivim per a vosaltres, ignots, solitaris entre els papers de l'ànima, amb joia i melangia a parts iguals, tendres o enèrgics enmig de la foscor més llum de la paraula.

Amigues i amics, benaorats espills sigueu per a nosaltres.

Amb la paraula el poetes caven i llauren la vida. És aquesta, una tasca secreta que s'omple de llum pels vostres llavis.

Plou als carrers, els núvols corren, la llum s'aixeca i es pon, les fulles cauen, els fanals somriuen la metàl·lica escultura, una dansa d'amor s'enceta en una cambra, un pare plora perquè fa temps no treballa, humans sense escrúpols ofeguen la dignitat i les vostres galtes s'inflamen dels bocins escrits de vida, escoltats, llegits.

Com diu el poeta **Josep González Clofent**, "Escriure és viure de dins cap a fora. Viure és escriure de fora cap a dins. Malfieu-vos dels gurus que monopolitzen la poesia. Ella balla amb tots aquells qui s'estimen la bellesa, la transparència; ella balla amb la justícia que connecta allò dit i allò fet: en tots vosaltres batega la paraula".

Hem arribat ací perquè no existeixen editorials al País Valencià o, més aviat, adormides, se'ls ha avançat una editorial catalana que ha parlat d'una nova fornada de poetes dispersos en aquesta nostrada geografia.

Avui tenim la possibilitat de superar un infantilisme acrític, aqueixa mirada dels qui -bocamolls- classifiquen estúpidament els poetes de primera, de segona, de tercera... Avui tenim entre nosaltres colors de veu que es complementen, finestres des d'on assaborir, altrament, la vida. O caldria parlar de "les vides"?

L'autèntic poeta no viu solament la pròpia vida; és un rodamón a la recerca d'experiències, és aire per transportar veus; un foc secret l'encén davant dels altres. No podreu apaivagar aquestes flames perquè són les vostres. Ho compreneu? I d'això es tracta quan s'escriu autèntica poesia. Perquè no hi ha mots petits i grans; els mots són tions que esclaten i dilaten les ments. I, aleshores, raja aigua pura... i en la vostra terra "sent -i- mental" (que sent i creix mentalment) tot es renova i fructifica; els mots són tions que obren ferides, però cauteritzen dolors i, també, són ales que projecten l'equilibri en furtar-nos l'esperança, són alè contra la misèria dels compradors de temps.

Aquesta esperança insubornable, una humanitat millor, la fam dels pobres, aqueixa sed oculta de llibertat, l'oblit dels desnonats, el balcó de la vida, una oroneta que sí apunta la primavera, el risc directe de la dignitat, la veritat senzilla que allunya la tristesa, una calavera que interpel·la, el desig com una magrana, una veu muda que et dicta, que et martelleja les temples, que proposa uns temples nous per als humans, que ens agermana, encoratja i identifica com un poble: tot açò és possible per les veus poètiques d'aquesta nit. Estem de sort avui. Ací els teniu, són de carn mortal, però també somien. I xafen de peus a terra, perquè s'enlairen en veure-vos lluitar o dir i fer...

Presentació de *Tibar l'arc*, una antologia de 27 poetes valencians.

Ací els teniu, **Vicent Almela** de La Vall d'Uixó -funàmbul de balcons entre el nord i sud-. **Susanna Lliberós** de Vila-real -modista de patrons melangiosos de tendresa i amb una destrat de titani crepuscular amagada a El Pont-. **Iban Llop** de Borriana -mariner amb brúixoles de ports reals i impossibles-. **Josep Porcar** -jardiner de mots en encluses de foc- de Castelló, : les nostres veus, una part nostra, poetes que tenen fe en la pedra, en la flor, en el fulgor del llamp i l'aigua, en l'espurna de l'esser humà. I això que hem dit dels quatre autors membres de El Pont, ho podríem estendre als altres 23 autors de l'antologia.

Un pessic de poemes per refrescar-nos les neurones i veure l'horitzó d'una altra manera...

Per tots ells, per tots vosaltres, benvinguda sigues per sempre més, estimada poesia...